

İMANIN TADI*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.
Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü
li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ
seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî
ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İnne efdale'l-kitâbi
kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü
muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem...
Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle
muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh...
Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-
muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve
selleme ennehû kâl:

أَلِيمَانٌ عَزِيَانٌ، وَزِينَتٌ هِ الْحَيَاءِ ، وَوَلِبَاسٌ هِ
التَّقْوَى، وَمَالٌ هِ الْفِقْهُ

(ابن النجار عن ابى هريرة، الخرائطى عن وهب موقوفاً)

RE 193/1 (El-îmânü uryânün ve zînetühü'l-
hayâ', ve libâsühü't-takvâ, ve mâlühü'l-fıkh.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

“—Mefhar-i mevcûdât Muhammed Mustafâ râ
salevât!” [Allâhümme salli alâ sey-yidenâ
muhammedin ve alâ âli sey-yidinâ muham-
med...]

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle
çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

“—Seyyidü’s-sâdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“—Habîb-i Hüdâ Muhammed Mustafâ râ salevât!
[Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. İman ve Hayâ

İbnü’n-Neccâr, Ebû Hüreyre RA’dan, Harâitî Vehb ibn-i Münebbih RhA’ten rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

أَلِيمَانُ عَ زِيَانُ، وَزِينَتُ الْحَيَاءِ، وَوَلِبَاسُ ه
التَّقْوَى، وَمَالُ الْفِقْهِ ه

(ابن النجار عن ابى هريرة، الخرائطى عن وهب موقوفاً)

RE 193/1 (*El-îmânü uryânün ve zînetühü’l-hayâ’, ve libâsühü’t-takvâ, ve mâlühü’l-fıkh.*)

¹ Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.I, s.112, no:380; Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan.

İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XIII, s.510, no:36383; İbn-i Asâkir, *Târih-i*

Dimaşk, c.LXIII, s.389; Mizzî, *Tehzîbü’l-Kemâl*, c.XXXI, s.148; Hakîm-i Tirmizî,

Nevâdirü’l-Usûl, c.II, s.207; Vehb ibn-i Münebbih Rh.A’ten.

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.40, no:87; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XI, s.60, no:10254.

(*El-îmânü uryânün*) “İman çıplaktır. (*Ve zînetühü’l-hayâ*) Süsü haya, (*ve libâsühü’t-takvâ*) elbisesi takvâ, (*ve mâlühü’l-fıkh*) sermayesi de fıkhıdır.”

Bugün yine dersimiz bu iman bahsinde olacak. Cenâb-ı Peygamber Efendimiz imanı bize tarif ederken, imanın uryan, çıplak bir şey olduğunu bildiriyor. Bunun sıfatlanması, kalıplanması hayâ ile... Bu iman nimetinin zînete, mala, esvaba ihtiyacı var. Rasûlüllah SAS, “İman nimetinin zîneti hayâ, esvabı takvâ, malı da fıkhıdır.” diyerekten bildirdi.

Bu hayâ niçin zikredildi? Başka birçok sıfatlar var. Meselâ, hayânın yanında cömertlik var, şecaat var, adalet var, birçok güzel evsaf var. Fakat, onların birisini söylemedi de zîneti hayâdır dedi, yalnız hayâdan bahsetti.

Çünkü, hayâ enbiyâlarda en büyük bir vasıf, en üstün mertebedir. İmanın tadı, ancak bu hayânın sayesinde bulunur. Hayâ sende ne kadar varsa, imandan o kadar tad alırsın. İmandan alınacak tad, hayâdaki nisbete bağlıdır. Hayâsı çok olan insan, imanın tadını çok alır.”

Meselâ, sağlam bir insan baklava yedi miydi, bayılır; bala bayılır, tatlılara bayılır... Niçin?.. Sıhhati yerindedir, canı ister. Ama sıhhati bozuk olursa, tatlıları istemez; tatlıya da acı dediği olur bazen...

Onun için hayâ, imandaki tadı tattırıyor bize. Hayâ olmasa, imandan tad bulamıyoruz. İmanın yolunda gidemiyoruz, yamuk yumuk yollara gidiyoruz; çünkü tadını tatmamışız. Sebebin birisi hayâsızlıktır.

Hayâ geniş bir ders, şimdi onun üzerinde durmayacağım. Kısacık tabiri ile, bizim bildiğimiz utanma... Ama asıl utanma Allah'tan olması lâzım! Ekmeğini yiyoruz, suyunu içiyoruz, havasını alıyoruz, mülkünde yaşıyoruz; yaşadığımız mülkün sahibine karşı geliyoruz; bu en büyük hayâsızlıktır. Hayâsızlığın başı buradan başlar.

Yâni utanma deyince, işte o kızların utanması gibi değil. O da utanma ama, asıl utanma Allah-u Teâlâ'nın mülkünde yaşayıp da kimin mülkünde yaşadığını ve kimin ekmeğini yemek suretiyle yaşadığını bilerekten ondan utanmak... Bu da onun emirlerini dinlemeye bağlıdır. Allah-u Teâlâ'nın emirlerini terk, hayâsızlığın başı oluyor. Allah-u Teâlâ'nın emirlerini tutmak da, hayâdan ileri geliyor. Hayâ yaptırır bunları...

Demek ki, imanda bir tad var. O tad da ancak hayâ elde edilirse, oluyor. Hayâ elde edilemezse, o taddan haberimiz olmadan, kuru kuru gelip gidiyoruz bu alemde.

İmanın elbisesi de takvâ idi. Takvâ da böyledir. Takvâ sahibi imanın tadını bulur Takvâ onu salih amellere sürükler. "Haydi durma, bunu da yap, bunu da yap!.." diye iyi amellere zorlar. Saadet-i dâreyn neyi icab ediyorsa, onları yapar.

Şimdi gelelim mevzûya: Hayâyı, takvâyı nereden bulacağız?.. Şu bakkalarda, eczanelerde satılıyorsa, gideriz oradan alırız; istediğimiz kadar kullanırız. Ama hayâ ve takvâ ne bakkalda bulunur, ne çarşıda, ne şunda, ne bunda?..

b. Veysel-Karânî Hazretleri

Bu sabah bizi Hırka-i Şerif'in açılma merasimine çağırdılar; Allah kabul etsin, gittik. Şimdi o zâttan biraz bahsetmek isterim. Rasûlüllah'ın hırkasını hediye bıraktığı o zât, Veysel-Karânî Hazretleri'dir.

Veysel-Karânî Hazretleri, ne bir üniversite mezunu profesördür, ne de servet sahibi bir insandır. Ne de bir şânı şöhreti olan bir zâttır. Paşalık, beylik gibi böyle bir mevkii de yoktu. O ancak bir çoban idi, deve güderdi. Bu esnada hurma çekirdeklerini yerden toplar, o topladıkları çekirdekleri satmak suretiyle hem kendi maîşetini, hem de ana-babasının maîşetini temin ederdi. Bir üçüncü kısmını da tasadduk eder, hayra ayırırdı. Buna bunu kim yaptırıyordu acaba?..

Veysel-Karânî'nin çok güzel duaları vardır kitaplar içerisinde... Hayran olursunuz, "Bu mektep görmemiş, medrese görmemiş çöl adamı, çoban, bunları nereden buldu da çıkardı?

dersiniz. Allah'a öyle güzel münâcaatı, öyle güzel yalvarışları var ki, hayran olur bayılırsınız. Bizim ağzımıza bile yakışmıyor onları konuşmak... Ona çoban iye hiç kıymet vermiyoruz ama, bugün onun nâil olduğu saltanata, hattâ üzerindeki o hırkaya bak!.. Bugün el-hamdü lillâh müslümanlar aşk ile, şevk ile ziyaretine koşuyorlar.

Veysel-Karânî öyle bir insan ama, içindeki ateşin, iman ateşinin şevki dünyayı doldurmuş;

kıyamete kadar onun ismi böyle yaşar durur insanların arasında... İnsanın böyle bir imana sahi olabilmesi, ne kadar mutlu bir şey!

Onun hakkında Cenâb-ı Peygamber derdi ki:

“—Bana Yemen’den Rahman’ın kokusu geliyor.”

Veysel-Karânî’deki imanın kokusu ta Rasûlüllah’ın burnuna kadar geliyor Mekke-i Mükerreme’ye... Bugün biz de Hırka-i Şerif’in bulunduğu tablonun kapağını açarken, “Koklayın o kokuyu!” dediler. Orada koku kokuyor. O hırka kaç bin küsur senelik bir hırka... Bir küsur senelik bir hırkanın üzerinde ne koku olacak?.. O bugün elyafı bile dökülmüş, hiçbir şey kalmamış durumda; ama, o olduğu gibi güzelce duruyor, muhafaza edilmiş.

Onun kokusunu tabii, herkes kendi nisbetinde alabilir. Burnu koku almayan insan da bir şey alamadan döner, gider.

Şimdi bu imandaki hayâ ve takvâ nümûnesi olan Veysel- Karânî; mektepte okumamış, servet sahibi değil, bir mevkî sahibi de değil... İşte develerini gütmekle geçinen bir insan... Kur’an’ı da ne kadar bildiğini bilmem. Bakınız Rasûlüllah SAS’in ziyaretine geliyor. Fakat anası da diyor ki:

“—Oğlum, bulursan ziyaret et; bulamazsan, dön gel!” diyor.

İtaate bak! Geliyor, bakıyor Rasûlüllah SAS başka bir yere gitmiş, yok orada... “Bekleyeyim, gelsin de ziyaret edeyim!” demiyor; “Anam bana bu

kadar izin verdi, ben fazla duramayacağım. Yok mu bir emaneti, göreyim hiç olmazsa?..” diyor. Uhud’da kırılan mübarek dişini getiriyor, gösteriyorlar. “Ona dayanamayarak, ağzındaki dişlerin hepsini çıkarıp atıvermiş.” derler. Allah şefaatine nâil eylesin...

Şimdi ondaki imanın ölçüsü ile, bizim imanımızı ölçecek olsak... Bizde para da çok, bilgi de çok, her şey çok; bugün rahatlığın en alâsı var, cennet gibi memleketimiz, her şey bol, istediğimiz gibi... Fakat ondaki imanı zerresi var mı acaba?.. Zerresi var mı?.. Onun imanı ile ölçecek olsak, bizimki sıfırdadır; bir bile zor tutar.

Allah affetsin, tevfikını refîk eylesin...

c. İman ve Takvâ

Şimdi bu iman pazarda bulunmaz, çarşıda pazarda bulunmaz, şuradan buradan da alınmaz. Bu imanın bir alınacak yeri var, o da Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri’nin zikri... Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri’nin zikriyle ne kadar çok meşgul olursan, o meşguliyetin dolayısıyla Allah verir sana o takvâyı; başka yerde bulamazsın!

Ashab-ı kiramın böyle tesbihleri filân yok. Çünkü Rasûl-ü Ekrem önlerinde. Onun yüzüne bakışları kâfî geliyor onlara. O bakış, içerisini nur ile dolduruyor, öyle çalışmaya lüzum yok... Menba’dalar, baktılar mıydı, olan nur içlerine doluyor da taşıyor da... Zamanındaki müslümanların hepsinin hâli böyle.

Ama bize gelince, biz bin sene geriye kalmışıız. Bize onun nurunu alabilmek için; zikrini ve onun salât ü selâmını çok okumak lâzım! Ona olan salât ü selâmı ne kadar bol edebilirsek; Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri'nin zikrini ne kadar bol edebilirsek ve başka işlerimize tercih ederek onunla meşgul olursak; çalışmamız nisbetinde o takvâ hâsıl olur. Nasıl ki;

وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى

(النجم: ۳۹)

(*Ve en leyse lil-insâni illâ mâ saà.*) [İnsan için kendi çalışmasından başka bir şey yoktur] (Necm, 53/39) buyruluyor ya. “Ne kadar çalışırsa, o kadar kazanır.” diyorlar.

Allah’a karşı ne kadar hizmet edebilirsek, o kadar Allah-u Teâlâ bize hayâ verir, o kadar takvâ verir, o kadar da fıkıh verir.

Fıkıh denince zannetme ki, işte Arapçayı bilir de burada okur, mânâ verir. O değil ha! Arapçayı öğrenirsin, okursun, mânâsını da verirsin. Bugün, aziz kardeş hepiniz biliyorsunuz: Arabistan delinen memlekette Yahudi de var, Ermeni de var, Rum da var, Süryanî’si de var, daha kim bilir kimler de var... Bunlar Arapçayı bizden çok iyi bilirler. Yahudi’dir ama, memleketi olmak dolayısıyla Arapçayı öğrenmiştir. Ermeni’dir ama, memleketi olmak dolayısıyla Arapçayı iyi bilir. Rum’dur ama, memleketi olması dolayısıyla Arapçayı iyi bilir... İyi bilir ama, hiç faydası yoktur kendisine; gâvur, gâvurdur yine...

Sarığın bu kadar olur, cübben gayet sırmalı olur, iş yok onda... İş iman ile hayâda, hayâ ile takvâda... Hayâ ile takvâyı da; kim Allah'a boyun bükür, hizmet ederse, hizmeti nisbetinde Allah ona verir.

Yalnız şu kadar var ki, haramlardan ve günahlardan da sakınmak şartıyla. Meselâ geceleri uyumazsınız, sabaha kadar da ibadet edebilirsiniz. Tesbihi hiç elinizden bırakmamak sûretiyle akşama kadar da tesbih çekebilirsiniz. Fakat haramdan korunmadığınız zaman, bunların hiç birisi makbul olmaz. Nasıl bir evi yaparsınız, güzel; fakat ona bir kibrit değdi mi bakarsınız birden yanar gider. Hiç kıymeti yok. Yapmak değil hüner, onu muhafaza etmektir hüner... Onun muhafazası da, günahlardan korunmak ve sakınmaktır.

Onun için size bir misâl söyleyeyim şimdi:

Rasûl-ü Ekrem SAS Efendimiz zamanında tabii muharebeler oluyor. O muharebeler olurken, Rasûlüllah'a tekmil veriyorlar. Bir muharebede dediler ki:

“—Yâ Rasûlallah, filân şehid, filân şehid, filân şehid...”

“— Cennetlik, cennetlik, cenetlik...”

“— Filân da şehid...”

“— O cehennemlik...”

“— Yâ Rasûlallah, o neden şehid değil?”

“— O ganimetten çaldı.”

Ganimetten bir aba almış; veya iki aba. Bu onun şehadetinin kıymetini düşürüverdi. “Cehennemliktir.” dedi iki cihan serveri... Sebebi; İslâm’ın davasında sadakat göstermedi. Bir taraftan ibadet ediyor ama, bir taraftan da beytü’l-maldan çalıverdi, aldı. Beytü’l-mâl da değil, daha ganimet taksim olmamış, taksim olmamış ganimetten hakkı olmadan aldı. Kendisinin şehadeti, cennete girmesini ve bütün günahlarının affını icab ettirirken, bu hareketi onu cehennemlik yaptı. Vay bizim halimize! Faizlerle para kazanacağız, onunla han, hamam, apartman yaptıracağız, çalımımızdan kimse yanımıza sokulmayacak... Sonra da biz cennetin baş tarafına gidip, içerisine oturacağız. Heyhât!

Onun için aziz kardeş, haramdan sakınmak için takvâ lâzım. Takvân olmadıkça haramdan sakınamazsın. O Allah korkusunun mektebi yok, medresesi yok...

Bir numûnesi daha sana: Hazret-i Ömer Efendimiz’in oğlu, Medine-i Münevvere’den, Mekke-i Mükerreme’ye gidiyormuş. Yolda canları et istemiş, acıkmışlar. Bir çobana rast gelmişler. Demişler ki çobana:

“—Şuradan bize bir koyun ver, kaç paraysa verelim sana!” Demiş ki:

“—Koyunlar benim değil, ağanıdır; onun izni olmadıkça ben size buradan koyun veremem!”

Onlar da onu tecrübe etmek için demişler ki:

“—Ağana kurt yedi dersin, yahut kayboldu dersin; bir şey dersin işte, ne olacak.”

Çoban:

“– Efendi, ya Allah’ı ne yapalım?” demiş.

Bizim bilgin, deveyi hamuduyla beraber yutuyor. O bilmeyen, Allah’tan korkarak yapamıyor.

Onu Allah’tan korkutan, ona onu yaptırmayan kim?.. İçindeki iman kuvveti... İşte o devrin nîmetlerine mazhar olmuşlar. Bizde bugün hepsi çok, çok ama gözümüz de karnımız da doymuyor. Ne gözümüzün doyduğu var, ne de karnımızın doyduğu var. Allah affetsin kusurlarımızı...

d.Zikrullahın Faydaları (2)

Onun için geçen hafta okumuştum size, zikrin lüzûmu hakkında. O büyük, 44 tane fadâil saymış. Zannedersenem geçen hafta, 30 küsurunu sayabildik, arkasını da bugüne bırakmıştık. Şimdi bunları size sayıvereyim:

32.Zikrullah o kadar büyük bir devlettir ki, ne altına benzer, ne gümüşe benzer, ne apartmana benzer; hiç bir servete benzemez. Çünkü her şey fânidir, zikrullah bâkidir. Bâki olan zikrullahtır. Öteki ne mal, ne servet, neyin varsa dünyada senin olsun varsın, hepsi senin olsun... Ne varsa, gözünü yumdun mu hepsi bitti, hiç kıymeti yok! Ama zikrullah öyle değil, seninle beraber cennette... Cennete kadar seninle beraberdir.

Onun için insana lâıyk olan, dilini, gönlünü Allah’ın zikrine alıştıırıp, onun üzerinde durabilmek. Yoksa bugün Allah dersin de, yarın başka iş yaparsın; o değil. Dâimî surette,

ölünceye kadar Allah'ın zikrini dilinden ve gönlünden çıkarmamak... Ki, bu takvâ kişinin içine işlesin de, yasak olan bir şeyin yanında bile geçemesin.

Şimdi bugün bize çeşitli sorular sorarlar:

“—Acaba şöyle yapsak olmaz mı, böyle yapsak olmaz mı?..”

Hep kaçamak yolları, hile yolları. Canım bunlara ne lüzum var? Bana bir lokma ekmek yetiyor, bir hırka da yetiyor işte... Sana niçin yetmiyor? Bu saltanatta ne mânâ var, çok kazanacaksın da ne olacak yâni?..

Çok kazanmak iyidir ama, helâlinden kazanmak şartıyla. Yoksa haramdan kazanacağın şeyin, ahirette azabı çoktur. Allah muhafaza etsin... Hele bir de harama helâl deyiverdi miydi yahut onu hiçe sayıverdi miydi... Bugün meselâ, hiçbir dükkânımız yoktur ki, içki satılmasın. Bütün dükkânlarımız içkiyle dolu. Bu içki satan adam eğer, “Ne yapayım, helâldir.” deyiverirse, —Allah esirgeye— kendisi küfre gittiği gibi, çoluğunu çocuğunu da perişan eder.

“—Canım ben onu satmazsam müşteri gelmez!”

Gelmezse ne olur, aç mı kalırsın yâni?.. Bu kadar memlekette fakir fukara var, aç mı ölüyorlar? Sen de kanaat edersin.

“—Efendi, ev kirası böyle pahalı, işte şu pahalı, bu pahalı.”

Ucuzunda oturursun. Memlekette her sınıf insana göre yer var. Allah affetsin kusurumuzu... Bu Allah'tan uzak olmanın alâmetidir. Niçin?.. Zikrinden gâfil... Zikrinden gâfil olunca, Allah'tan da gâfil oluyor, ondan sonra her şey kendisine göre, hoş geliyor.

33.Muhakkak ki zikrullah, her tarikatta ve ehl-i tasavvuf indinde, bütün usûl ve kaidelerin ve edeplerin başıdır, velilik alâmetidir. Her kime ki zikrullah kapısı açılır, ona hiç şüphe yoktur ki Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri'nin huzuruna dahil olunacak kapılar açılmıştır. Bir insan zikrullah'a alıştı mı, ona Allah-u Teâlâ'nın rahmetine girecek kapılar açılmış demektir. Öyleyse sen de temizlen, Rabb'inin huzuruna gir; her istediğini orada bulursun.

Çünkü namazı abdest almadan kılamıyoruz. Abdest almadan namaz kılamadığımız gibi, gusülsüz da kılamıyoruz. Binâen aleyh, Allah-u Teâlâ'nın zikrini yapabilmek için de evvelâ istiğfar edip, tevbe edip günahlardan sıyrılmak lâzım. Günahlardan sıyrılmadıkça, Allah-u Teâlâ'nın huzuruna girmeye insan hak kazanamıyor. Onun için temizlen, Rabbinin huzuruna gir; her istediğini orada bulursun.

Rabbini bulan her şeyi bulur; Rabbini unutan her şeyden mahrum olur. Rabbini bulanın her şey emrine âmâdedir. Onu unuttun mu, her şeyden de mahrumsun! Ama dünya seninmiş, ne olursa olsun...

Bunlar hep büyüklerimizin bize olan tavsiyeleri.

34. Muhakkak zikrullah bir ağaca benzer ki, onda irfan ve haller yetişir. Binâen aleyh, irfan sahibi olabilmek ve Hâlik'ta karar kılabilmek için zikre devam ve itina eyle. Zikrullah ağaçlarına ne kadar yanaşırsan, onun meyvalarından o kadar yersin. Yediğin kadar da feyz sahibi olursun. Ağaç ne kadar büyük olursa, meyvaları da, maarif-i ilâhiyye de o nisbette güzel, sağlam ve kuvvetli olur.

35. Zikrullah bütün makamların esasıdır. İnsanı gafletten uyandırır, tevhide sevk eder. Binalar için yer ve temel nasılsa; ibadet, irfan, velilik vs. bütün makamların da başı, temeli hep zikrullahtır. Zikrullah olmayınca, bunların hiç birisi olmaz.

Zikrullahtan gaflet kalbin ya uykusunun veya ölümünün alâmetidir. İnsanın ayakta gezmesine kulak asma sen, insanın gönlü uyanık olmalı! Gönlü olmazsa, gönülsüz insanın hayatı ha olmuş, ha olmamış...

36. Zikreden, zikrettiği Allah-u Celle ve Teâlâ'ya kurbiyet peyda eder. Kul Hak Sübhânehû ve Teâlâ'yı zikrettiği müddetçe, Allah-u Celle ve A'lâ onunla beraberdir. Bu ne kadar büyük bir nimettir, bilir misin aziz kardeş!

Şimdi benim yanımda sevdiğim birisi olunca, beni destekleyecek birisi olunca, bir kuvvet sahibi olunca, nasıl ben o kuvvet sahibinden kuvvet alırsam; Allah'ı zikreden kulun da yanında Allah-u Teâlâ'nın kendisi mevcuttur. "Onunla beraberim!" diyor. "Beni zikrettiği müddetçe ben o kulumla beraberim!" diyor.

Allah bir insanın yanında olduktan sonra, artık geriye ne kalır ki?

Bu beraberlik hususî bir iltifat-ı sübhânîdir. Kurbiyet, velâyet, muhabbet, yardım ve tevfik o zikredene husûsî şekilde tecelli eder. Yâni “Ben seninleyim!” dediği vakitte, “Nusretim, tevfiğim, hidayetim hepsi seninle beraberdir. Sen bunların hepsine nâil olursun!” demek. Bunlar Nahl Sûresi’nin 128. Enfal Sûresi’nin 62. Tevbe Sûresi’nin de 40. ayetleriyle sabittir.

Allah-u Teâlâ’yı zikredenler için, bu hususî nimetlerden çok geniş ve büyük nasibler vardır. Gaflet olunmaya. Buhâri ve

Müslim’de de beyan olunduğu gibi;

“—Kulum beni zikrettiği müddetçe ve benim zikrim için dudaklarını kımıldattıkça, ben kulumla beraberim!” buyruluyor.

Bir eserde de:

“—Ehl-i zikir, benim meclislerimde oturanlardır. Ehl-i şükür ise nimetlerini arttırdığım kimselerdir. Tâat ehli ise kerametime nâil olanlardır. Ma’siyet ehlinin rahmetimden ümitlerini kesmem, rahmetimden mahrum etmem; tevbe ettikleri takdirde ben onların dostuyum! Ben tevbekârları ve temizlenenleri severim!”

Yalnız burada şunu da hatırlatmak isterim: Biz şimdi camide akşamları, sabahları cemaatin iştirakiyle birer hatim indiriyoruz, hayır olsun diyerek. Bazı arkadaşlar Kur’an’ı gözleriyle

okuyorlar, şöyle bir süzüyorlar. Bu gözle süzülen hatim sayılmaz. Hatim olabilmesi için dudakların kımıldaması, hatta hafif bir şekilde seslerin de çıkması lâzımdır ki, hatim hatim olsun. Yoksa gözlerle süzülen o senin olur.

Burada onu için, dudaklarını kıpırdattıkça tabiri geçiyor. Yâni, “Allah... Allah... Allah...” diyor.

“*Lâ ilâhe illa’llah...*” derken hiç dudak kıpırdamaz. Bu öyle bir sestir ki, kendiliğinden süzülür, gelir.

“—Eğer tevbe etmezlerse, ma’siyetlerine devam ederlerse, çeşitli iptilâ ve musîbetlere giriftar ederim ki, ayıp, kusur ve günahları temizlensin.”

Yâni o felâketleri, günahların temizlenmesine vesile olmak için Allah-u Teâlâ veriyor. “Kulum temizlensin, tevbekâr olsun da huzuruma iyi gelsin, aklı başına gelsin!” diyerekten.

Bu Allah-u Teâlâ’nın zakir kulu ile beraber oluşu başka hiçbir maiyyete, beraberliğe teşbih olunamaz. Teşbihten aciziz. Nasıl teşbih edelim anlatalım Allah’ın bizimle olduğunu; bundan insan âcizdir. Meselâ, Allah Teâlâ Hazretleri muhsinlerle, müttakîlerle, sâbirlerle de beraber olduğunu Kur’an-ı Azimüşşan’da;

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ

(البقرة: ١٥٣)

“*Inna’llâhe mea’s-sâbirîn*) “Allah sabredenlerle beraberdir.” (Bakara, 2/153)

أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ

(التوبة: ٣٦)

(*Enna'llàhe mea'l-müttakîn*” 2Allah müttakî-lerle beraberdir.” (Tevbe, 9/36) diyerek bildiriyor. Ama o birlikle, bu birliğin arasındaki farkı ayırmağa gücümüz yetmiyor.

Velâkin bu beraberlik bunların hiç birisine benzemez. Bu beraberliği ta'rif ve tavsife ne dil, ne de ibareler kâfi gelmez. Bu ancak zevk ile tadılır ve bilinir. O zevki nasıl anlatırsınız? Köre “Bu beyazdır, bu karadır.” diyerekten anlatmak mümkün olur mu?.. O göz işi; göz olacak ki anlayacak, bu beyaz bu kara... Nasıl ki gözü olmayan bir insana bir rengi anlatamıyorsunuz; zevkten mahrum olan insana da onun tadını anlatamazsınız. Ne söyleseniz boştur.

O paradan zevk almış, dünyanın şusundan busundan zevk almış, onun zevki oradadır. O başka zevkten anlayamaz. Onun için, hemen Cenab-ı Hak cümlemizi ihlâs ile zikrine devam eden kullarından eylesin...

37.Allah-u Teâlâ'nın müttakî kullarından en çok ikrama lââyık olanı, dilleri Allah-u Teâlâ'nın zikri ile dâimâ meşgul olanlardır. İttikâ ile hayânın insana gelebilmesi için, bu dil Allahın ismi ile meşgul olacak. Bu dil “Allah... Allah... Allah...” derken, buradaki laf gönle iner. Çünkü gönülden çıkmadıkça, dil söyleyemez.

Bu dille söylenir de gönülle birleşince, gönülden de bütün a'zâlara dağılır. Nasıl ki kalpten bütün azalara kan dağılıyor. Bu sefer de Allah'ın zikri dağılır, bütün damarların uçlarına kadar. Binâen aleyh, bütün vücudun her zerresi "Allah" der. Her Allah dedikçe gönülden bütün zerrelere ulaşır. İçeride kaç milyon parça varsa, hepsi birden "Allah... Allah diye zikre başladı mı ya, işte ozaman, o zevki bak başka bir yerde bulabilir misin?

Zira bunlar Allah-u Teâlâ'nın emrine ve nehyine, herkesten daha ziyade dikkatli ve titiz olmalarıyla beraber, Allah-u Teâlâ'nın zikrini kendilerine şiar edinmişlerdir.

Binâen aleyh, emrine ittikâ, emri nehyi icab ettirir. Allah korkusu, yasaklara karşı "Ne yapıyorsun?" dedirtecek kuvveti içeriye verir. Veyahut yapılmayan bir şeyi, "Niçin yapmıyorsun?" diye zorlar. Bu ittikânın verdiği bir kuvvettir insanda... Bu neden bizde olamıyor şimdi?.. İşte bu takvâ nimeti bizde olmadığı için.

Uhud Muharebesi oldu. Medine-i Münevvere'ye gidenler Uhud Dağı'nı görmüşlerdir. Medine-i Münevvere'ye yakın bir yerde, bir dağ. Burada bir muharebe oldu. Bu muharebede düşman dövüştüğü kadar dövüştü, sonra çekilip gitmek mecburiyetinde kaldı. Çekilip gitti; Allah-u Teâlânın hikmetiyle... Fakat Peygamberimiz'e karşı, dediler ki:

"—Gelecek sene bu vakitte ikinci harbe hazır ol!"

Peygamber Efendimiz de:

“—İnşaallah” dedi.

Ertesi senenin mevsimi geldi, küffar tarafı toplandılar yine, verdikleri söz üzerine Medine-i Münevvere’ye gelecekler. Gelecekler ama, yolda gelirlerken Allah içlerine bir korku düşürdü. Pişman oldular, geri dönmek mecburiyetinde kaldılar.

Geri dönmek mecburiyetinde kalınca, Medine-i Münevvere’ye

gelen bir yolcuğu yakaladılar. Dediler ki:

“—Sen Medine-i Münevvere’ye gidiyorsun. Sana bir deve üzüm vereceğiz.” Bir rivayette de, “On deve vereceğiz.” demişler. “Bir şartla: Medine-i Münevvere’ye gideceksin; bizim kuvvetimizden bahsederek onları korkutacaksın! Bunu yapabilirsen, sana on deve var!” dediler.

On deve az da değil, on otomobil gibi yâni. Adam geldi Medine- i Münevvere’ye, baktı ki müslümanlar hazırlanıyor, onlara karşı.

“—Aaa, ne yapıyorsunuz siz? Öyle bir kuvvet geliyor ki karşınıza, sel gibi, durmanıza imkân yok! Vazgeçin bu akıldan...” dedi.

Böylece çeşitli korku haberleri verdi. Buna beşinci kol diyorlar ya şimdi, Alman harbinde de bunlar yapıldı; korku verme usûlü... Fakat ashab-ı kiram bu, Allah’ın Rasûlü var aralarında... Ashab-ı kiramdaki imana bak!

Dediler ki:

حَسْبُ نَا اللّٰ وَنِعْمَ الْوَكِيْل

(*Hasbüna'llàhu ve ni'me'l-vekîl*) “Düşmanın kuvveti varmış, kime ne, vız gelir bize! Allah var bizimle, Allah'ın olduğu yerde kimden korkacağız biz?” dediler. Atına binen, haydi Peygamber'in arkasına... Gittiler ama, kâfirler sıvışmış gitmiş.

İmanın verdiği kuvvete bak, bu kuvvet ne ile oluyor? Allah'ın emrine imtisal ve içerdeki iman kuvveti ile oluyor. Onun için iman kuvveti oldu muydu, kokma; iman kuvvetsiz oldu muydu onu kuvvetlendirmek için de Allah demek mecburiyetindeyiz.

Diyeceksin ki:

“—Namaz kılıyoruz ya hocafendi!”

Evet namaz kılıyoruz, namaz merâsim, emri-i ilâhîdir. İşte imama uyarız, yahut evimizde kendimiz kılıyoruz namazımızı. Kâfi gelmez. Evet fuşiyattan men eder ama, o iman kuvvetin sağlayabilmek için bugün muhakkak surette Allah-u Teâlâ'nın ismini dilimizde çok anmak mecburiyetindeyiz ki, o iman kuvveti bize de yerleşsin. Ve binâen aleyh Allah'tan gayri kimseden korkmamak ve yalnız olduğumuz yerde de Allah'ın emrine muhalefetten korkmak, gerekir. Çobanın hali gibi...

Demiş ki:

“—Kandıracağız efendiyi ama, Allah’ı ne yapalım?..”

Bu kolay bir laf değil efendi! Bu kolay bir laf değil; sözü kolaydır ama, yapabilmesi çok zor bir şeydir. Onun için iman kuvveti lâzım! Bu iman kuvveti için de bu zikrullah muhakkak lâzım!..

Takvâ insanın cennete girmesine ve cehennemden kurtulmasına sebeptir. Takvâ sayesinde cennete girersin, cehennemden de kurtulursun.

Zikrullah ise Allah-u Teâlâ’ya kurbiyete eriştirir. Allah-u Teâlâ’ya kurbiyete vesile olur. Mertebeler ve dereceler hâsıl olur. Ma’lûm ya cennetin derecesinin sonu yok. Cennetler için sekiz tane derler ama, bu bize misâl olarak denmiştir, derecelere son yok... Kur’an âyetlerine nasıl son yoksa, ona da son yok.

وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ

(يوسف: ٧٦)

(*Ve fevka külli zî ilmin alîm.*) [Her ilim sahibinin üstünde, daha iyi bilen birisi vardır.] buyrulmuştur.

Onun için aziz kardeşim, mümkünse hiç durmadan hemen Hakk’ın zikrini dilinden bırakma ve hele gönlünden hiç çıkarma ki, hem saadet hem de derecelere nâil olasın!

38. Muhakkak ki, beşeriyet iktizası kalplerde kasâvet, katılık, zulmet, merhametsizlik gibi arızalar olur. Gerek hatâ ve kusurlarımızdan, gerekse daha başka bilemediğimiz şeylerden dolayı arız olan bu kasveti, zikrullahtan başka hiçbir şey gideremez.

“—Hocaefendi, kalbim katı, ne yapalım?”

Acıyamıyoruz. İşte bugünkü hal, acıyor muyuz kimseye?.. Orada adam ölse, kimse bir şey yapmaz; belki bir tekme vurup geçecek duruma düşmüşüz. Bir hayır yapılıyor, o hayra iştirakimiz nasıl oluyor? Zorla, zorlamak sûretiyle... Veysel- Karânî gibi bir çoban, toplandığı hurma çekirdeklerinden hayra bir para ayırabiliyor da; bugün milyonlara sahip insan hayra koşamıyor.

İşte bir nümûnesi: Geçen bizim bir arkadaş bir zengine gitmiş:

“—Bizim caminin önü yapılıyor, sizin de biraz katkınız orada bulunsun!” demiş.

Adam elli lira çıkarmış.

“—Efendi, ufacık bir adam verir bu elli lirayı! Sizden ben bunu almağa da utanırım, alamam da. Ne demek elli lira sizin gibi bir adama?”

Fukaranın birisi büyük bir konağın kapısına gitmiş, bir parça bir şey istiyor. Çıkarmışlar bir ekmek parçası vermişler. Almış eline baltayı, kapının eşiğine vurarak kırmağa başlamış.

“—Ne yapıyorsun, edepsiz?” demişler.

“—Ne yapayım; ya verginizi kapınıza göre verin, ya da verginize göre kapı koyun! Sizin bu kapınıza bakınca, ‘Ooo, buradan bana şöyle bir şey verilir.’ diye insanın içine gelir. Fakat verdiğiniz şey, hiç kapınıza lââyık değil.” demiş.

Allah affetsin kusurlarımızı... Bu kasvet-i kalb denilen gönül katılığıının ve karanlığının alâmetidir. Bunu zikrullahtan maada hiçbir şey yumuşatamaz ve nurlandıramaz, parlatamaz.

Bu sebepten her gün, hattâ her an üzerimize çöken çeşitli kabusları ve cemiyet işlerindeki felâketleri ve kendi işlerimiz

dolayısıyla vâkî olan hatalardan, kararan kalplerimizi temizlemek ve parlatmak, onun nuruna kavuşturmak, işte ancak zikrullah ile kâbilidir.

Aziz kardeşim, sen de sabahta, akşamda yatarken, işine gitmeden evvel muhakkak zikrullah ile meşgul ol. Ama azıcık değil; Allah-u Teâlâ'nın istediği çok zikirdir. Az zikir münafıklık alâmetidir.

وَلْ يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا

(النساء: ۱۴۲)

(*Ve lâ yezkürûna'llàhe illâ kalîlâ*) “Allah’ı da pek az zikrederler. (Nisâ, 4/142) Allah’ı az zikredenler münafıklardır.

İşte, Allah deyiveriyor bir parçacık... İstenen bu değil, çok diyecek, hem de severek diyecek. Azıcık zikir gönlüne yerleşmesine, tesir etmesine kâfi gelmez. Görmez misin ki, az ateş kışın hiç odalarımızı ısıtır mı?.. Acızık ekmek karnımızı doyurur mu?.. Azıcık su hararetimizi keser mi? Hele sıcak mevsimlerde...

Zeyd oğlu Hammad denilen bir zât varmış, ona birisi kalbinin kasvetinden şikâyet etmiş. O da zikrullahı devamını tavsiye etmiş. Zîrâ gaflet, kasvet-i kalbi mucib olur. En iyi ilâcı da zikrullahtır. Çünkü zikrullah hem gafleti giderir, hem de gönül cilâlandırır ve yumuşacık yapar. Kalay ateşte nasıl erirse, kalb de zikrullahın yanında öylece erir ve pamuk gibi olur. O zaman ilâhî tecellilere de mazhar olur.

39.Zikrullahta kalblere şifa vardır. Kalbin yegâne ilâcı zikrullahtır.

Şimdi her derdin ilâcı var, doktor veriyor. Romatizmanıniki ayrı, baş ağrısınıniki ayrı, karın ağrısınıniki ayrı... Kalpte bir hastalık var, onun ilâcı doktorun reçetesinde de yoktur, eczanede de bulunmaz. Onun ilâcı Allah'ın kitabında. Nedir o? Zikrullah... Gaflet de kalbin marazıdır, hastalığıdır. Binâen aleyh hasta kalelerin devası ve şifası hemen ancak zikrullahtır.

Çünkü kalb nur mahallidir, dâimâ nur ister. Zikrullah da en güzel bir nurdur. Nura nur ile gidilir.

Mekhûl ismindeki zât demiş ki:

“—Zikrullah, Allah’ı anmak kalplere şifâ; nâsın zikri de kalplere derttir.” demiş Şâir de demiş ki:

“—Yâ Rab! Biz hasta olduğumuzda ancak senin zikrinle tedavi oluruz.”

Bunu biz yapabilir miyiz?.. Hemen doktora koşarız. İyi, doktora koş ama, biraz da Allah de bakalım!.. Yok. Aspirin varken ne yapacaksın da Allah diyeceksin.

40.Muhakkak zikrullah, Allah-u Tebareke ve Teâlâ Hazretleri ile olan dostluğun başı ve esasıdır.

41.Gaflet, Hakk’ın buğzunun esasıdır. Kul Hak Sübhânehû ve Teâlâ’nın zikrine devam ettikçe, Hakk’ın da o kulu sevmesine ve onu velî edinmesine sebep olur. Kulun evliya olmasına, yâni sıradan bir mü’min değil de, evliyâ olmasına sebep olan şey, Allah-u Teâlâ’nın zikri ile meşgul olmasıdır.

Kulun Allah’ı kendisine düşman etmesi için, gerek kendinin zikretmesini ve gerekse zikredenleri kerih görmesi yeter. Bir insan zikretmeyi ve başka zikredenleri de beğenmiyor mu, hoşuna gitmiyor mu; o Allah’ın gazab ettiği insanların en birincisidir. Buna dikkat edin! Meselâ:

“—Şu aptallara bak! Oturmuşlar camide... Herkes şimdi para kazanma derdinde, bunlar da oturmuşlar orda, Kur’an okurlar, dua yaparlar; ne budala herifler!” diyor.

Kendisi giremediği gibi, orada oturanları da Allah dedikleri için ayıplıyor. İşte bu Allah-u Teâlâ'nın sevmediği kulun ta kendisidir. İşte bu düşmanlığın yegâne sebebi gaflettir. Ve bu gaflet üzerine buldukça Hakk'ın zikrini ve Hakk'ı zikredenleri kerih görmekte devam eder. Bu sebepten Allah-u Sübhânehu ve Teâlâ da, onu düşman ittihaz eder. Felâkete bak şimdi! Zakir kulunu velî ittihaz ettiği gibi... Zikredeni dost ediniyor; zikretmeyenler için de "Düşmanımdır." diyor. Aman ya Rabbi, sen bizi böyle kötü ve felâketli gaflete düşürme.

42. Muhakkak Allah-u Sübhânehû ve Teâlâ'yı zikreden kulunu, Cenab-ı Hak gülerek, sevinç ve sürûra gark olmuş olduğu halde cennetine idhal eder. Cennetine korkunç de gülerek, sevinç içerisinde koyuyor kulunu...

Hazret-i Ebüd-Derdâ öyle rivayet eder ki:

"—Dilleri Allah-u Teâlâ'nın zikri ile yaş olan, —yâni kurutmuyor dilini, zikirle meşgul—yorulmadan daima zikriyle meşgul olan kimseleri, Hazret-i Allah, güler oldukları halde cennetine koyacağını beyan buyurmuş.

43. Zikrullah muhakkak, kul ile cehennem arasında bir set, bir mânîdir. Zikrullahı devam eden insan, beşeriyet iktizâsı bazı hatalara düşse de, zikrullah onun önünde geçecek, cehenneme onu salıvermeyecek, Allah-u Teâlâ'nın izniyle...

44.Şeriatın emrettiği ne kadar ibadet varsa, hepsi bu güzel zikrullahın ikâmesi ve icrâsı için emrolunmuştur.

Ne kadar ibadet var; çeşitli oruçlar, namazlar, zekâtlar, haclar, hayırlar, hasenâtlar neler varsa, hep bu zikrullahın sebebinedir. Namaz kılınması da yine bu zikrullahın ikâmesi içindir.

أَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي

(طه: ١٤)

(*Ekımi's-salâte li-zikrî*) [Beni hatırlamak ve anmak için dosdoğru namaz kıl!] (Tâhâ, 20/14) buyrulmuştur.

Namaz, Allah'ın zikri için en güzel vasıtaadır. Onun için Sûre-i Tahrîm'de bahsedilen Hz. Peygamber SAS'in vekili olan Hazret-i Ömer'i tayinde, Hazret-i Âişe'ye söylediği bir hadis-i şerifini, bir âlim öğrenmiş. Kendisi de Acemistanlı; onu etrafındakilere duyuramamış. Duyuramadığı halde iken bile, o son günlerinde 17 günde 17 bin rekât namaz kılmış.

Ben buna akıl erdiremedim, günde bin rekât namaz nasıl kılınır diyerekten. Bir gayrete geldim kendi kendime, “Bakayım nasıl kılabilirim?” diye. 200 rekât kılabilirdiğim vakitte hoşaf oldum. Onu bir defa kılabilirdim, ikinci defada kılamadım. Baktım vücudum tahammül etmiyor, yüze indirdim. Ona da tahammül edemedim. Halbuki Cüneyd (Rh.A) 400 rekâtı kılmadan dükkânını da açmıyormuş. Çünkü

zikkullah her Şeyden ũstũn geliyor, namazdan ayrılamıyor. Kur'an'ını okumak sũretiyle ve tesbih çekmek sũretiyle Allah'ın huzurundan ayrılamıyor.

Allah bizi affetsin de bunların Őefaathlerine nail eylesin...

Ebũ Sa'îd der ki: "Őeyhim benim elimden tutup kũtũphanesine gŕtũrdũ ve bir kitap çıkardı okumaya başladı. Ben de o gũzel sŕzleri can kulağıyla dinliyordum. Bana iltifat edip dedi ki:

"—Yâ Ebâ Sa'îd! Cenâb-ı Hakk'ın gŕnderdiĐi 124 bin peygamberin gŕnderilmesindeki hikmet ve sebep; Şu Allah kelimesini kullara ŕğretmek içindir. Allah demesini kullar bilsin diye, Allah'ı bildirmek için..."

Yâni, Cenâb-ı Hak 124 bin tane peygamber gŕndermiŐ ki, "Kullarım beni bilsinler, beni tanısınlar." diye.

Her kim ki bu Allah lafzını yalnız kulağıyla dinlerse ve diliyle sŕylerse; bu kelime durmaz, hemen ŕteki delikten çıkar. Bu kulaktan girer, o kulaktan çıkar, hiçbir faydası yoktur. Bunu ruhen dinlemek lâzımdır. Bunun iki tane sebebi var:

Bir kere sŕylenen sŕzũn ağzından canlı çıkması lâzımdır. Canlı insan, yâni imanı kuvvetli insan konuŐtuĐu vakitte, karŐısındaki insanları eritir. Sŕzũne bakma, o edebiyat kısmı ayrı... Bir nũmune sŕyleyeyim size:

Abdülkàdir Geylânî Hazretleri'nin oğlu güzel yetişmiş, mezun olmuş. Babasına da hünerini göstermek üzere demiş:

“–Baba müsaade et, bugün n sa ben vaaz edeyim.”

“–Eh, pek l !” demiş.

Hazırlanmış, çıkmış kürsüye; edebiyatına, belağatına, fesahatına, son derece riayetle başlamış konuşmaya. Herkesi almış bir uyku, başlamışlar horul horul uyumaya... Canı sıkılmış tabii;

“–Y hu ben bu kadar emek çektim, bak ne inciler, ne mercanlar, ne yakutlar sa ıyorum ama, zavallılar uyuyorlar!” diye kızmış kendi kendine.

Derken babası gelmiş. Babası gelince tabii, inmiş kendisi, “Buyurun babacığım!” demiş. Abd lkàdir-i Geylânî Hazretleri kürsüye çıkmış:

“– ocuklar kusura bakmayın, biraz geç kaldım. Sebebi; yemek yokmuş evde, anneniz yumurta kırdı da onu pişirdi. Biraz ondan nafakalandım da...” demiş.

Birden bir galeyan ortada, bir galeyan, Allah diyen, faryad eden, kendini yere atan... şaşırmış  ocuk;

“–Y hu babam anamın yumurta pişirdiğinden bahsediyor, bak şu hale!” demiş.

Halk birbirine girmiş, kendinden geçmiş herkes. Senin fesâhatın, belâğatın kaç para arkadaş, iş içerdeki imanda...

Demiş:

“—Baba ne oldu böyle, ben o kadar belağat, fesahat saçtım, hepsini bir uyku aldı; sen anamın yumurtasından bahsettin, bak şu hale!”

“—Oğlum, ben o hali kazanmak için şu Bağdat’ın çöllerinde yedi sene toprak çiğnedim, memlekete girmedim, riyazetin çeşidiyle Allah’a ulaşmanın yollarını aradım. Sen mektepteki tahsilin sebebiyle, sandın ki ben bu işi bitirdim artık. Öyle yağma mı var, evvelâ kendini imanla doldur, ondan sonra söyleyeceğini söyle!” demiş.

Onun için bizim sözlerimiz —hepimiz içine dahil— ölü. Ölüünün söyledikleri insanın bir kulağından girer, öbür kulağından çıkar, vesselâm.

Onun için zikrullahı yaşayacaksın da Allah’tan alacaksın alacağını... Yoksa şundan bundan alacağım dersin, yandın.

İmam-ı Şa’rânî diye ehl-i tasavvufun büyüklerinden birisi var.

Güzel de eseri vardır mübareğın. O diyor ki:

“—Ben tarikata girdiğim vakitte, zikrim her gün ve gecede 24 bin idi.”

Böyle diyor. İlk zikir beş binden başlarmış. Günde beş bin defa Allah diyeceksin!

Eskiden martini ile atarlarmış, dolma tüfekte atarlarmış, şimdi onun yerine mitralyöz geldi, şöyle tarayıp geçiyor. Şimdi bu zikrullahın çokluğu, bunun gibi olmalı yâni.

Zîrâ insanın 24 saatteki nefesi, takrîben 24 bindir. 24 bin defa nefes alıp veriyoruz. Binâen aleyh, 24 bin defa Allah dersin, hiçbir nefesin Allah demeden kaçmamış oluyor. Bu sayede hiçbir nefes, zikrullahsız geçmemiş oluyor.

Hasan-ı Basrî Hazretleri:

“—Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin en sevgili kulları, zikirleri çok olup, kalpleri ile ittikâ edenler, müttakî olanlardır.” buyurmuş.

İttikâyâ, hayâyâ sahip olmak için, menbân birisi Rasûlüllah SAS... Oraya, o menbâa varabilmek için de, başta istiğfar lâzım!

İstiğfarsız menbâa varırsan, bir şey alamadan dönersin. Yâni tevbesiz, temizlenmeden menbân başına varırsan, suyu içmeden dönersin. Suyu oradan içebilmek için, önce istiğfar lâzım!

Onun arkasından menbâa gittiğin vakit, Rasûlüllah’tan alınacak istifadenin nasıl olacağına dair salât ü selâm bahsini açmış müellif. Onun arkasından da zikrullah bahsi gelmiş Zikrullah bahsine girmeden evvel de cihad bahsini açmış, cihadın ne demek olduğunu anlatıyor.

Bunlar imana taallûk ettiği için, okuyorum. Evvelâ iman kuvvetli olacak. O hayâ ki imanın zinetidir. “İlk kalkacak hayâdır.” diyorlar. Bu hayâ kalkacak deyince, ben de zannediyorum ki, zenbillere dolduracaklar da çekecekler hayâyı havaya... Hayânın kalkması, halbuki kendi elimizleymiş. Biz bırakacağız, o da kalkacak. Hayâyı bıraktık mıydı da, kalkar gider. İttikâ?.. O da yok. Niçin Allah’ın zikri ile meşgul değiliz ki?..

Allah hepimizi affetsin...

Tevfikât-ı samedâniyyesine mazhar etsin... Allah o büyüklerin hürmetine sizi de, bizi de mağfûrîn zümresine ilhak eylesin...

Kâmilîn zümresine ilhak eylesin... Cennetiyle ve cemâliyle de müşerref eylesin...

El-fâtiha!..

Mehmet Zahid Kotku

1970 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ’ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

